

Sötétzöld irányzatok

JÁROSI Márton

Magyar Demokrata, 2018. május 23.

„Az úgynevezett környezetvédelmi és zöld gondolkodás a globalista ideológia természetes szövetségese, mivel embermentő köntösben a nemzetállami rendet támadja. A zöld eszme mára azért vált hamissá, mert a környezetért őszintén aggódók jóhiszeműségét kihasználva a globalizmus eszközévé silányították”

Yuval Noah Harari közelmúltban megjelent Sapiens és Homo Deus című sikerkönyveiben a darwinizmusnak a társadalmi folyamatokra való kiterjesztésével emberlétünk múltjáról értekezik, és világunk jövőjéről vizionál. Szerinte a biológiai valóságokon kívül minden más fikció, narratíva. A kultúra, a gazdaság működése csakúgy, mint a vallások.

A lényeg az, hogy a közösségek higgyenek benne, és természetes érdekük fűződjék ehhez a hithez. A vallás törvénye című fejezetben olvasható: „A vallás – a pénz és a birodalmak mellett – az emberiség harmadik nagy egyesítője.” A vallások alkalmasak arra, „hogya széles körű társadalmi és politikai rendeket legitimáljanak”. A vallásnak „univerzálisnak és térítőnek kell lennie”.

A klímavédelem apostolai ismerik ezeket a kritériumokat. Az időjárás, a klíma olyan valóság, amely minden földi lényt, így minden embert is közelről érint. Az emberi életet valóságosan befolyásolja. Így válhat a globalizáció „tudományos” ideológiai alapjává, vallásává a klímavédelem. Amit (ál)tudományos megalapozottsággal hirdetnek, minél szélesebb körben, vagyis az egész világon.

Ennek feltételei adottak: a tudomány és a média nagy része a láthatatlan háttérhatalom befolyása alatt áll. Szűcs Ferenc professzor megállapítása szerint „technikai mítoszokra” építő „bűnös struktúrák része vagyunk”. A magát liberalizmusnak nevező eszme behatol az élet minden területére, születésünktől a halálunkig. Erre szocializálnak az óvodákban, iskolákban, egyetemeken, a munkahelyek többségében is ehhez kell lojálisnak lenni, ha érvényesülni akarunk. Benyomul a kormányhivatalokba, az egyházakba, minden emberi közösségbe. Szinte lehetetlen szabadnak maradni, ahogy Illyés Gyula írta: „eszménél, de eszme csak az övé jut eszedbe.” A Facebookra önként kapcsolódók szinte észrevétlenül ennek a világméretű kiszolgáltatottságnak lesznek aktív részesei. A világ népei önként lesznek a globalizáció megvalósítói és egyben áldozatai.

Az új világ létrehozásában a globális gazdaság a faltörő kos szerepét tölti be, aminek következménye a politikai rendszerek globális átszervezése. Erről Yuval Noah Harari ezt írja: „Az államok egyre jobban alá vannak rendelve a világpiac machinációinak, a világcégek befolyásának, valamint a nemzetközi közvélemény és jogrendszer felügyeletének.” „A szemünk előtt készülő globális birodalmat nem egy bizonyos állam, ... inkább ... egy multietnikus elit vezeti.” Az új globális birodalom című fejezetben olvasható: „Ahogy kibontakozik a XXI. század, a nacionalizmus gyorsan visszaszorul. Egyre több ember hisz abban, hogy ... a politika vezérelve az emberi jogok és az egész emberi faj érdekeinek védelme kell hogy legyen. Ha ez így van, ...

akkor nem lenne egyszerűbb, ha ezekre egyetlen globális kormány vigyázna? A modern mennyei felhatalmazást az emberiség adja majd valakinek, hogy megoldja a menny problémát, például ... az üvegházhatást okozó gázok felhalmozódását. A globális birodalom színe valószínűleg zöld lesz.” A nemzetállamokat minden eszközzel meg akarják akadályozni önálló gazdaságuk építésében, és ebből a szempontból a civilizációnk hajtóanyagát biztosító **energiaszektor** kiemelt jelentőségű. Az úgynevezett környezetvédelmi és zöld gondolkodás a globalista ideológia természetes szövetségese, mivel embermentő köntösben a nemzetállami rendet támadja. A zöld eszme mára azért vált hamissá, mert a környezetért őszintén aggódók jóhiszeműségét kihasználva a globalizmus eszközévé silányították. A környezetet valóban kímélni, védeni kellene, amihez magatartásunkat kellene megváltoztatni, a fogyasztást kellene csökkenteni, ez azonban ellentétes a globális tőke érdekeivel. A globalitás jelszava a növekedés, a fogyasztás. Az egész világ globális gazdasága a növekedésre épít. A növekedés természetes következménye az energiafogyasztás növekedése. Az összes fogyasztást a népesség és az egy főre jutó átlagfogyasztás szorzata adja, és e két tényező közül az egy főre jutó fogyasztás (és nem a népesség!) növekszik gyorsabban. 1912–2012 között a világ népessége 4-szeresre, az energiafogyasztás 12-szeresre, a termelés 20-szorosra növekedett. A problémák oka az emberiség fogyasztásának megállíthatatlannak tűnő növekedése a véges Föld bolygón.

Mára a globalizmus legfőbb politikai fegyvere lett a klímaváltozás elleni küzdelem, az úgynevezett klímavédelem. Mivel a fosszilis alapú energiatermelés is szén-dioxid-kibocsátással jár, az energetikát is a szén-dioxid-emisszió tükrében ítéli meg a politikai hivatalosság. Ennek az ideológiai alapja az, hogy a klímaváltozást a káros anyagok, leginkább a szén-dioxid kibocsátása okozza, amiért az energiatermelő **erőművek** felelősek. A klímavédelem = környezetvédelem = dekarbonizáció képletet sulykolják. Vagyis – a környezetvédelmet a szénmentes, zöld energiatermelésre egyszerűsítve – a megújuló **energiaforrásokat** indokolatlanul felértékelik, kivonják még a „piaci szabályozás” alól is.

Az első eredmény a karbonkvóta 1997. évi globális szintű bevezetése volt a kiotói egyezmény keretében. A kvóták részvényként működnek, beindul a kvótakereskedelem. Ám azóta a globális kibocsátás nem csökken, a kvóta alatt kibocsátó fejletlenebb (szegény) országok kvótáit a gazdagok veszik meg, akik termékeik árába beépítik. A szegényebbeket pedig a kvóta korlátozza fejlődésükben. A valódi cél nem a környezetvédelem, hanem a virtuális kvótakereskedelem volt, amellyel óriási haszonra lehet szert tenni. József Attilát idézve „Ki felhőt elád az egen, s a földön telket vesz belőle.” Sajnos az Egyesült Nemzetek Szövetsége is egyre inkább eltér eredeti feladataitól, és a globális tőke kiszolgálójává válik. Az ENSZ alapokmányában többek között ez olvasható: „Megmentjük a jövő nemzedékét a háború borzalmaitól.” Csakhogy a mai háborúkat már nem hagyományos eszközökkel vívják, az emberlét alapjait támadó modern, „vér nélküli” fegyverek „jó szándékú” ideológiai, vallási, informatikai köntöst öltenek. Figyelemre méltó, hogy a klímavédelmi világszervezetet (IPCC) is az ENSZ működteti, és újabban a nemzetközi migráció törvényesítését is szorgalmazza. Pedig „egyetlen rendelkezése sem jogosítja fel az Egyesült Nemzeteket arra, hogy olyan ügyekbe avatkozzanak, amelyek lényegileg valamely Állam belső joghatóságának körébe tartoznak” – áll az ENSZ alapokmányában.

Sokatmondó, hogy a párizsi klímaegyezmény hatálybalépése óta nem csökkent, de egyenesen nőtt a kibocsátott szén-dioxid mennyisége. A „globálisfelmelegedés-ipar” által gerjesztett klímahisztéria azonban tovább dübörög. Ennek újabb aspektusa a tudatos büntudatébresztés az emberekben, a félelemkeltés, hogy aztán erre alapozva erőszakolhassák rá akarataikat mindenkire. A „sötétzöld irányzatok” mára odáig jutottak, hogy a szén-dioxid-kibocsátást a népességszám csökkentésével lehet mérsékelni. Kiszámították, hogy egy ember évente mintegy hatvan tonna szén-dioxid kibocsátásáért felelős, ezért aztán ha valaki tenni akar a Föld egészségéért, akkor nem szaporodik. A szaporodás mérséklésével lehet a legtöbbet tenni a fenntartható fejlődés, a klímaváltozás megállítása érdekében. Ez már valóban a klímavédelem sántái

arca.

A klímavédelem egyik látványos ellentmondása az **atomerőművekhez** fűződő viszony. Az **atomerőművek** nem bocsátanak ki szén-dioxidot, ennek ellenére a harcos környezetvédők ez ellen is küzdenek.

A klímakonferenciák propagandájában a világot meghatározó globális gazdasági-politikai erők az éghajlatváltozást az emberi tevékenység következményének állították be. Ezzel sikerül szétteríteni, személytelenné, megfoghatatlanná tenni a tőke felelősségét az emberi társadalmat valóban fenyegető veszélyek kialakulásáért. Az emberi felelősségnek ez az értelmezése eltereli a figyelmet a valódi okokról. Miközben az emberiség nagy része egyre nagyobb nyomorban kénytelen élni, a nyugati ember olyan kényelmi szintet ért el, hogy az számára már testi és lelki károsodást okoz, de még több termékre és szolgáltatásra tart igényt. A fogyasztási igény nő, ugyanakkor a rendelkezésre álló természeti erőforrások és az ember földi élettére végesek. Ezért a gazdasági növekedés – amennyiben növekvő energia- és anyagfelhasználással folytatódik – elkerülhetetlen katasztrófa felé halad: vagy az erőforrások kimerülése, vagy a földi természet tönkretétele miatt. Önkorlátozás nélkül nem menthető meg az emberiség. Alapvető kérdés, hogy a környezeti beavatkozások minimalizálása, a kapitalista terjeszkedő és a termelést/fogyasztást/profitot maximalizáló folyamatok közötti konfliktus feloldható-e.

Többen hangoztatják, hogy a tudás a jövő üzemanyaga. Nagy kérdés azonban, hogy a tudást mire használjuk. A tudásnak erkölccsel kellene párosulni, mivel tevékenységünkkel globális és hosszú távú hatásokat idézünk elő. A változáshoz, vagyis a világ lehető legkisebb veszteségű üzemeltetéséhez, mozgósítanunk kell a világot fenntartó szeretetenergiát. A materiális energiák elfogynak, de a szeretet energiái sohasem. A szeretet az egyetlen energia, amely a „használat/továbbadás révén szaporodik”. Ez lehet az egyetlen remény.